

LBRIS

We know
books

HORIA BĂDESCU

rana ascunsă a fiecărei zile

Postfață de Răzvan Voncu

**Cluj-Napoca
2023**

Rana ascunsă a fiecărei zile

Ți-au rămas doar axiomele	7
Transparența în care se-ncaieră ziua	8
Odihna bună din cântecul pietrei,	9
Vinovați suntem de-a fi uitat	10
În marginea brazdelor glodul	11
Chipuri de pământ, chipuri	12
Fiece zi a lor e o joia	13
Nerușinată lumina acestui octombrie,	14
Precum un cântec	15
Zăpezi în după-amiaza mâniei;	16
E bolnav ochiul zilei	17
Cine sunt cei ce dansează pe ruinele	18
De frumusețea prezentului nu te-ndoi.	19
De mâină cu zilele tale	20
Zi de zi,	21
Ninge,	22
O rază pipăind întunericul	23
Măinile zilei	24
Sfidător flautul mierlei	25
Dintr-o cărjă într-alta anotimpuri	26
Oraș pustiu,	27
O cafenea,	28
Cât într-o viață	29
Scade lumina,	30
Au ruginit amintirile,	31
Într-o parte, lăstari și tufișuri.	32
Tot ce ți-a fost dat	33
Ce faci tu cu sufletul tău,	34
Cum se leagănă ele	35
Ai trecut de mult peste prăpastia	36
Unde să afli puterea de-a îndura	37
Ghemuită lângă zidăriile nopții	38
Și iată albinele serii	39
Până când?	40
Și e după-amiază	41
Lepădare de sine	42
Străzi pustii	43
Unde altminteri decât în popasul	44
Fără să știm de-am fost altoi,	45
Cândva, altădată, demult...	46
Laudă trandafirului ucis	47

Să trăiești cu o zi înainte;	48
Atâta frumusețe în jur	49
Arde cerul,	50

Poemele păsării-vânt

Cu mâinile mâinele-l pipăi	53
De neoprit fuga de sine,	54
Încă o toamnă înmieruind	55
Dintr-o tăcere într-alta	56
Nevăzută căderea	57
Cine te duce de mână,	58
Frunze purtate de pasărea-vânt	59
Țipă întruna peste pământ,	60
Biciul ploii pe cocoșa	61
Acolo unde se-mpreună lumina	62
La ora la care adoarme	63
Toamna,	64
Fugară, o, Doamne, fugară	65
Gura ta –	66
Zi după zi, ceas după ceas,	67
Pe o parte a lumii Tu,	68
Iartă firul de iarbă	69
Zvonuri la masa tăcerii.	70
Cu umilință să stai dinaintea lumii	71
Lumina aceasta,	72
Să te strecori printre zilele,	73
Cel ce a plâns măcar	74
Între răsărit și apus,	75
Roagă-te soarelui,	76
Ceea ce încă nu știm,	77
Glasul tăcerii	78
Holde bătrâne	79
Cine-ar fi să ne judece	80
Pierdută-n nedesăvârșirea luminii	81
Duc drumurile către nicăierea	82
Mirosul de iarbă cosită,	83
Stranii liniștea,	84
Un pumn de neant	85
Toate pieriră, toate s-au dus;	86
E hăul lumii ca la început,	87
Un imn pentru nunțile	88
„LACRIMA DIN OCHIUL ORB...”	
Postfață de Răzvan Voncu	89

**Ți-au rămas doar axiomele
incertitudinii!**

Neschimbată e ora în ceasul ei,
de sine însuși se-mpiedică
pragul;

zăbava ține în loc
ceea ce mâinele va duce cu sine.

E un tropot care-ți trece
prin inimă,

o alergare frântă de-un zid nevăzut.

Și câtă liniște în murmurul apei și-n creșterea
grâului!

Doar suspinul cu care se sting constelațiile
și flacăra care coace-n cuptorul amurgului
pâinea tăcerii.

HORTIA BĂDESCU

Rana ascunsă a fiecărei zile

**Transparența în care se-ncaieră ziua
și noaptea!**
Ca și cum viața ta n-ar avea
niciun preț,
ca și cum ceea ce le ține-mpreună
n-ar fi decât mâna care-ți pipăie fața
și talgerele pe care nimicul
își măsoară ființa.

Odihna bună din cântecul pietrei,
din floarea de viță
în care freamătă cuvintele vinului,
odihna bună a norilor
pe buzele ploii,
odihna zilei pe care o primești pe credit
și fără dobândă,
darul otrăvit întins cu smerenie,
lacrima din ochiul orb al văzduhului.

HORIA BĂDESCU

Rana ascunsă a fiecărei zile

Vinovați suntem de-a fi uitați

lacrima ploii și-a dragostei,
vinovați de amnezia ierbii de-a
răsări,
de albia oarbă a râului,
vinovați de durerea zilei care se stinge
fără a-și aduce aminte de noi,
vinovați de păsările care-și uită cuibul
și mor în scorbura norilor,
vinovați de buzele arse de setea de-a spune
celuilalt: Te iubesc!,
vinovați de pustia clipelor,
de viața ucisă înainte de-a fi trăită,
vinovați de mărturisire și de tăgadă,
vinovați de noi înșine,
trști negustori de ceea ce niciodată nu vom afla
că n-a fost al nostru!

În marginea brazdelor glodul
de toamnă,
fragilă zidăria și varul nestins,
șubrede cărămizile spoite de ploaie
pe care luncă palma frunzelor putrede.
Măsură pe care niciun temei
n-o îngăduie.
La capăt rămân risipa
și uitarea de care se leapădă
ființa!

HORIA BĂDESCU

Rana ascunsă a fiecărei zile

Chipuri de pământ, chipuri
de pe care timpul și viața
s-au scurs, albi uscate, crevase
în care sarea lacrimii a-ncremenit;
nici mâini, nici buze care să le spună
povestea
– îndurătoare sunt tăcerea
și singurătatea –
chipuri pustiite de orice speranță,
pe care uneori le ia în palmele lui
Dumnezeu.

Fiece zi a lor e o joia

patimilor,
fiece răsuflare –
un pariu cu pasărea-vânt,
mai grele decât greul pământului
oasele lor.

Privesc în niciunde,
acolo s-au dus una după alta
alcătuirile lumii.

Abia de-i mai vezi,
clepsidre cu nisipul aproape scurs
măsurând doar orele nopții,
abia de-i mai auzi,
cuvintele lor s-au întors în afundul
tăcerii.

Fiece zi a lor e doar
fantasma unui timp revolut.